

tilbage. Det hedder kun, at der er flere Fordringer og det skulde da være Grunden til, at man ikke tør indlade sig herpaa. Men det er ikke rigtig overfor Folk, som Staten har taget i sin Æneste. Har Staten ansat Folk, der ikke ere deres Poster vorne og ikke have kunnet føre deres Regnsfaber paa tilbørlig Maade, maa den lide Skade for Hjemgjæld; anderledes kan Flerallet ikke se paa denne Sag, og derfor foreslaas Sagen paany henvist til den høitærede Krigsminister. — Jeg skal dernæst omtale Indstillingen under Nr. 16, der, som det vil ses, vedrører en Hests Udstationering. Søren Andersen — jeg huffer ikke i hvilket Sogn, men det er ogsaa ligegyldigt — i Sjælland har modtaget en Hest, men han var syg den Dag, den skulde modtages og sendte saa sin Søn i sit Sted. Da han havde haft Festen en Dags Tid eller to, opdager han, at den nævnte Hest ikke var rask i Benene, at den led af betydelig Sygdom, og det er tilbørlig dokumenteret, at Festen led af Sygdommen, da han modtog den, det er dokumenteret baade ved Attest fra Dyrlægen, af Sogneraadet og af agtede Gaardmænd; der kan i det Hele slet ikke være den mindste Tvivl om, at Hesten virkelig har lidt af Sygdom forinden, og der kan endvidere slet ingen Tvivl være om, at Joderværten er en overordentlig slykt Mand, der kun synes at have haft en Svaghed overfor denne Sag, og det er den, at han har været for god ved Hesten. Den første Gang indgik han da ogsaa Mulkt, da han fremstillede Hesten i Blæsenborg, idet den baade var i god Joderstand og havde bedrevet sig meget. Ved Mødet i Roskilde, jeg tror den 27de Mai, blev han idømt en Bøde af 50 Rbd., formodentlig af den Grund, at han havde ladet Hesten være for meget fri. Den Sag er fuldstændig klar for Flerallet, baade at Manden er en god Jodervært, og at Hesten har lidt af Sygdom, da han modtog den, og da disse to Ting ere klare for os, forekommer det os, at denne Sag turde fortjene den høitærede Krigsministers nærmere Overveielse. Man kan jo nok sige, at Manden ikke er uden Bøde, eller Skyld vil jeg hellere sige. Derfor henvise vi Sagen blot til Overveielse, thi han kunde have sendt en Mand, der kunde have efterset Hesten allerede ved Modtagelsen, som kunde have været saa kyndig, at han kunde se, at den led af Sygdom. Han har været for godtroende, det er hans Skyld, men da denne Skyld virkelig er af en egen Bestaaenhed, forekommer det Flerallet, at der er Grund til at henvise denne Sag til den meget ærede Krigsminister.

Jeg kommer derefter til de Andragender, som vedrøre den ærede Finantsminister, og der er da først Indstillingen under Nr. 2; det er, som det vil ses, et Andragende fra Grundeierne i Ny-Laarbak; det er en Hænganger. Det er nu det 3die Aar, at vi have dette Andragende for. Første Gang blev det henvist til den høitagtede Finantsminister. Finantsministeren tilbød saa de paa-

gjældende Grundeiere, at de maatte faae en Sti langsmed Dyrehaven og en fælles Laage, men de paa gjældende Grundeiere erklærede, at det Tilbud kunde de ikke modtage; thi Stien skulde gaa tilbørlig over private haver, hvorved de vilde blive beskædigede; ja, der var endogsaa flere af Eierne, af disse, som ikke vilde tillade, at dette skete. De kom ifjor med et nyt Andragende og Tilbud. Tilbudet var dette, at de vilde give 2 Rbd. for hver Laage og finde sig i den Mulkt, som Finantsministeren maatte bestemme, forsaavidt der skulde løbe nogle Dyr ud af Haven eller paa anden Maade ske Skade. Det var Klemmelager, de vilde anlægge. Denne Sag ses ikke paany at have været til Finantsministerens Overveielse. Det ses ikke af den foranstaaende Skrivelse, og derfor mener Udvalgets Fleral, at der kan være Grund til paany at henvise Andragendet, uden naturligvis dermed at ville sige, at det er Mening, at man, hvordan det end gaar med Dyrehaven skulde være opsat paa at faae disse Laager; thi det er selvfølgelig, at kan Dyrehaven ikke fredes paa tilbørlig Maade, naar det sker, kan det ikke falde Flerallet ind at ville fastholde sin Indstilling. — Jeg kommer derefter til Nr. 3 og 11. Jeg vil tage disse to Indstillinger samlede, da de vedrøre Andragender fra Pensionister. Udvalget har i dette Stykke ikke kunnet blive enig, idet det har delt sig i et Fleral og et Mindretal. Hvad selve Andragene angaar, da anføre de de sædvanlige Grunde for at faae Tillæg til Pensionen, de samme Grunde, som Embedsmændene pleie at anføre, nemlig Dyrtid og Synken af Pengenes Værdi. Deri er der ikke nogen Forskjel, og jeg skal derfor ikke opholde mig ved selve Andragenderne. Flerallet henviser iøvrigt til en Betænkning, som blev afgiven ifjor af det Udvalg, der var nedsat vedrørende netop Underklassernes Pensionering; thi i denne Betænkning erkjendes det, at Underklasserne ere pensionerede, og at man derfor nok vil give dem noget Mere, og at, saasnart der kommer en Lov ud, da denne Lov maa faae tilbagevirkende Kraft indtil den 1ste April 1874. Men noget anderledes, eller jeg kan gjerne sige ganske anderledes, stiller det sig for Flerallet, naar der bliver Tale om de ældre Pensionister, de, som ere pensionerede efter Lovene; thi der tror Flerallet, at det ikke kan gaa an at røre ved denne Sag; saa vilde vi snart komme meget vidt. Vi have allerede en meget stor Pensionsbyrde, og røre vi ved Underklasserne, komme vi snart efter til de nærmest ovenfor liggende Klasser osv. Vel kan det naturligvis siges, at det er Dyrtid, men det maa dog erindres, at de Pensionister, som her er Tale om, ere saadanne, som have faaet gjort Afregning med Staten, og ere i Reglen ældre Folk, der ikke have Børn, eller ialtfald ikke burde have Børn, der kunne falde dem til Byrde; der kan ikke anføres den Række af Grunde for deres Vedkommende, som man ellers pleier at anføre for Em-